

Oponentský posudek

diplomové práce Mateje Csenkiho : Právní úprava postavení a činnosti advokacie v českém právním řádu

Kandidát zvolil jako téma diplomové práce téma – Postavení advokacie a její činnost.

Kandidát rozčlenil práci do pěti částí .

Kromě úvodní kapitoly z historie advokacie a popisné části týkající se organizace advokacie v České republice s zejména v části třetí zaměřil na výklad základních principů postavení advokacie v České republice a práva a povinností advokátů ve vztahu ke klientům včetně odpovědnosti advokáta a jeho odměňování.

Ve čtvrté části se kandidát zaměřil na definování a analýzu pojmu právní pomoc a v části páté se zabývá postavením advokáta v jednotlivých řízeních, tedy v řízeních podle občanského soudního řádu, podle trestního řádu a v řízení před Ústavním soudem.

Práce je zpracována přehledně, jednotlivé části na sebe logicky navazují a kladně hodnotím i jazykovou stránku práce.

K práci nemám zásadní připomínky, ale pouze tyto dílčí :

Na straně 9 v části 2.1 věnované popisu funkcí České advokátní komory, kandidát ve druhém odstavci píše o tom, že nejdůležitějším úkolem České advokátní komory je vedení seznamu advokátů a advokátních koncipientů. Tato činnost bezesporu patří mezi důležité činnosti České advokátní komory, ale netroufám si ji označit jako nejdůležitější.

Na straně 10 ve druhém odstavci shora, ve druhé větě je uvedeno, že orgány samosprávy advokacie jsou institucí veřejného práva, jsou to veřejnoprávní korporace zřizované veřejnou mocí, která je také vybavuje pravomocemi. V návaznosti na předchozí větu, kde autor jmenuje jednotlivé orgány České advokátní komory, nevím, co má kandidát na mysli uvedenými

orgány samosprávy advokacie, když jediným samostatným orgánem je Česká advokátní komora, existující na základě zákona ?

Na straně 13 v posledním odstavci je uvedeno, že knihu o prohlášeních a o pravosti podpisu má každý advokát. Uvedené tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť tuto knihu má pouze ten advokát, který si ji u České advokátní komory vyžádá.

Na straně 14 ve třetím odstavci shora, druhé větě je uvedeno, že advokacii také můžeme chápat jako povolání, jehož náplní je poskytování právních služeb jiným. Výraz „povolání“ by se spíše blížil z právního hlediska zaměstnání nebo profesi. Advokacii je však třeba chápat z právního hlediska jako formu podnikání na základě zvláštního předpisu.

Na straně 16 ve druhém odstavci, rozebírá kandidát výraz „pokoutnictví“, které definuje jako poskytování právní pomoci osobou, která k tomu nemá potřebné oprávnění a tedy v rozporu se zákonnými podmínkami výkonu advokacie. Kandidát by měl však blíže vysvětlit, že pod pokoutnictvím se rozumí úplatné poskytování právních služeb, neboť časté vystupování určité fyzické osoby v postavení obecného zmocněnce bez nároku na úplatu, by mohlo být v této souvislosti chápáno rovněž jako pokoutnictví, což neodpovídá skutečnosti.

Na straně 17 v prvním odstavci, používá kandidát zkratky ČAK, aniž jsem před v předchozích částech diplomové práce našel tuto zkratku uvedenou v závorce za výrazem Česká advokátní komora. Jde tedy o připomínku stylistickou nikoli k samotnému obsahu práce.

Velmi kladně hodnotím na straně 18 až 20 velmi dobrý rozbor možností advokáta prezentovat se v reklamě podle novelizovaných etických pravidel.

Na straně 27 v poslední větě v prvním odstavci je uvedeno, že novela zákona o advokacii odstranila obecnou nevýhodu omezeného ručení společnosti. Obchodní zákoník nezná omezené ručení společnosti, ale pouze omezené ručení společníků. Každá obchodní společnost ručí stejně, a to celým svým majetkem.

Na straně 41 v kapitole 3.6.1 druhý odstavec je uvedeno, že odpovědnost advokáta za škodu vzniklou v důsledku poskytnutí právní služby je zákonem stanovena jako objektivní odpovědnost za zavinění s následnou možností deliberace. Odpovědnost za škodu může být buď objektivní a nebo může být odpovědností za zavinění. Takovýto druh odpovědnost právo nezná. Navíc kandidát na straně 42 v první větě druhého odstavce hovoří jednoznačně o odpovědnosti bez zřetele za zavinění.

V kapitole 5 se kandidát vůbec nezmiňuje o postavení advokáta ve správním řízení podle správního řádu. Pokud jde o postavení advokáta v řízení podle občanského soudního řádu, kandidát by měl zdůraznit, že advokát potřebuje pro řízení o dovolání proti pravomocným rozhodnutím soudu i v řízení o výkon rozhodnutí samostatnou procesní plnou moc a nemůže se odvolávat na plné moci udělené klientem pro předchozí fáze řízení.

Pokud jde o řízení před Ústavním soudem, měl by kandidát zdůraznit, že v tomto řízení nelze udělit substituční plnou moc.

Pokud jde o úvahy de lege ferenda, jsou do jisté míry obsaženy v závěru práce na straně 60 až 61. Kandidát nemá návrhy, pokud jde o stav dosavadního zákona o advokacii, ale dovolává se nutnosti upravit zákonem poskytování bezplatné právní pomoci.

Kandidát však kromě poukazu na fiskální problémy neuvádí, jaký by měl být systém této bezplatné právní pomoci, kdo by o něm měl rozhodovat a na základě jakých principů. Při obhajobě by se mohl na toto téma kandidát i zaměřit.

S výjimkou uvedených připomínek a námětů, hodnotím práci velmi kladně, neboť je zpracována velmi pečlivě a se znalostí citované literatury i se znalostí širších souvislostí dané problematiky.

Doporučuji proto, aby diplomová práce byla přijata.

JUDr. Tomáš Pohl

V Praze dne 10.4.2007